

Amtsraadet to, som saa udnævnes af to Ministerier, og over dem en Overcommission af 5 Medlemmer, der skal have Diæter og Reise-godtgjørelse, hvoraf ligeledes de 3 Medlemmer vælges af Indenrigsministeren efter Amtsraadets og de to Medlemmer af Cultusministeren efter Biskoppens Forslag. Det forekommer mig, at de Udgifter, som hertil ville medgaae, let ville kunne sluge adskillige Aars Indtægter i denne Henseende. Jeg troer derfor, at det vilde være langt mere hensigtsmæssigt at indføre ikke en Commission, men en Commissair, og da helst provstivits, for at være i Nærheden, hvilken Commissair kunde foreslaaes af Amtsraadet og udnævnes af Indenrigsministeren, og naar man vil have en Appellinstants, saa lad den blive, som Underinstantsen nu foreslaaes, en Commission bestaaende af to af Amtsraadet foreslaaede og af Indenrigsministeren Valgte, og En, som bliver foreslaaet af Biskoppen og valgt af Cultusministeren. Der skulde altsaa være en Overcommission af 3 Medlemmer istedetfor af 5 og en Undercommissair istedetfor en Undercommission af 3. Commissairen skulde vælges provstivits, hoi i Nærheden og altsaa kjende Forholdene, Overcommissionen amtsviits. Jeg seer ingen anden Indvending derimod end den Bane, at man altid vil see en Commission, men i Reglen er det ogsaa i en saadan dog kun Een, der gjør Arbeidet og har Myndigheden, og lidt efter lidt maa man komme over i det System, at lade en enkelt træde op med fuld Myndighed og Ansvar. Garantien for en fornuftig Afgjørelse vil snarere blive større end mindre, da man ved det af mig antydede Forslag tillige vil opnaae, at Udnævnelsesmaaden for den høiere Instants blev en anden end for Underinstantsen. Forøvrigt er Gjenstanden saa ringe, at jeg haaber, at der sjelden vil være Brug for Overinstantsen.

**Ministeren for Kirke- og Under-
viisningsvæsenet:** Der er kun een Betragtning, der kunde afholde mig fra at gaae ind paa Forslaget, og det er, at man vil hyppig tye til Overcommissionen. Det ligger i hele vor Lovgivning og Bestemmelserne om Oversyn og Overtaxation osv., at vi søge en Betryggelse i Tallet, og den ærede Rigsbogsmand har ogsaa gjort det, idet hans Appellinstants skal bestaae af flere Medlemmer end Underinstantsen. Jeg vilde derfor, idet jeg i og for sig kan være enig med den ærede Rigsbogsmand, frygte for, at en saadan Afgjørelse af en enkelt Mand vilde give Anledning til meget hyppig Appel til Commissionen.

Lehmann: Maa jeg derimod indvende, at som oftest vil Sagen vel blive afgjort ved Forlig. De Tilfælde, hvor der vil indtræde Kjendelse, ville sikkerlig være meget faa, men selv i modsat Tilfælde vil Appellinstantsen ikke blive mere besværlig eller kostbar end nu Underinstantsen, og der er den Forstjæl, at den første er man nødt til at tage, da Forretningen ellers ikke kan foretages, men med Hensyn til den anden kan man lade sig berolige ved, hvad der er foretaget, ligesom ogsaa Bekostningen og Besværligheden vil blive langt mindre. Forøvrigt skal jeg bemærke, at naar der staar fri Befordring, seer jeg ikke, om det skal være Befordring in natura og om enten Præsten eller Sognet skal skaffe den, eller om det er Befordringsudgifterne, som betales; thi da kan der jo være en meget forskjellig Maalestof for Betalingen, 3 eller 4 Mk. pr. Mil, den store eller den lille Bognmandstaxt osv. Jeg troer det kan bedst see efter Loven af 14de April 1852, hvor jeg sikkert troer, at dette Forhold er ordnet; jeg har ikke hørt Tid til at see det efter.